

'Ανορθώσεις ύμνετες
'στάς σκηνάς σας, σκηνήται,
και γενναίοι πυγμαίοι.

'Η θυσία κοινή,
και καθένος σας νάχη
'στη σκηνή του σκονί.

Είς έρημιαν άμείροτον και σύ κι' αυτός κι' εκείνος,
έκει κατασκηνώστε τό τιμίον σας σκηνός,
κι' αίνετες την 'Ανόρθωσιν, που βάζει νέους φόρους
σε νέα καθέστυτά,
και της 'Επαναστάσεως τετέλεκε τους όρους
χωρίς να λείψη γλώσσα.

Είς έρημιαν άμείροτον θαυμάστε την φύσιν
και τας όστιας φέρετε και τόν πατερ' 'Αγγλίπιν.
Καθένος νους ύπερόχος ζυγιά την έρημιαν
και φεύγει την μετ' άλλων σωτήρων βουλμιαν,
που τρέχουν με τ' τέσσερα σ'όν Κεντρικών Ταξιαν.

Βλέπω τριγύρω τόσους άνορθωτάς τελειούς,
και διούλου δέν βογγώ
σάν μερικούς άθλιούς
του Βικτωρος Ούγγου.

'Επρας τελευταίας στίχοι για τόν Στρατό κι' ό,τι τύχη.

'Εξαρνα παρατίθηκε και της Διπλής ο Στρατός
και τώρα λέν πως ή Διπλή θα πάη κατά κράτος.

Μιά' μέρα δέν έκάτισε ψηλά σ'τό Προεδρετο
και σ' όλους φάνηκε σαχλό κι' ανάσαστο και κρύο.

Μιά' μέρα δέν τόν ύβανε τόν δάσκαλο τόν Στρατό
και της Διπλής οι μαθηται' γενήκαν άνω κάτω.

'Ο φοβερός Είσαγγελεύς κι' ό τρώος της Βουλής
άτρώμητος της τόσκασε για τους Είσαγγελετες.

'Ο Στρατός πιά' σ'τά χέρια του κουδοῦνι δέν φουκτόνει,
που τόκανε σάν Ρούσικη καμπάνα και κανόνι.

Πάνε τ'ά κουδουνίσματα τ'ά βροντερά του Στρατόου,
όπου μ'έκεινα μάξευε καθένος τ'ά λουριά του.

Τ'ά μαθητούδια της Βουλής χάνουν τόν δάσκαλό τους,
που με της άσιστρήτητες ήθελε τό καλό τους.

Τους έβαξε σ'τό φάλαγγα, τους έπερνε φαλάγγι,
με τώρα δίχως άδεια πηγαίνουνε για ανάγκη.

Τόν Στρατό πιά δέν σχιάζονται τ'ά ρεμπελι φουσατά,
που σ'όν στρατούλα τάβχιζε να χάνουν στρατά στρατά.

Κυττάζει κι' ο Πρωθυπουργός περίλυπος την στάνη,
και προκειμένων δηό κακών δέν ξέρει τί να κάνει.

Και λέει τέτοια θλιβεράκι: τού φρικτού πολέμου...
πως μοιφυρες, 'Αβεσσαλώμ, 'Αβεσσαλώμ υιέ μου;

Στρατός κουδοῦνι δέν κρατεί,
που νόμους συνεκράτει,
κι' άν παρατάσσονται Στρατός,
μά παραιτούνται Στρατός.

'Ο φίλος Φιλελεύθεροι, μη χάσετε θλιμμένοι,
κι' ο Στρατός άν μας άφρησε, πλην ο Στρατούλης μένει.

Κι' ο Βασιλάς, που κιν' αυτάς πηγαίνει σ'τά λουτρά του,
λένε πως έλυπήθηκε για τ'ο συμβάν του Στρατός.

'Ανέπιστη παρατίησι' σ'τους χρόνους του μοιραίου,
κι' ο Βενιζέλος τάβαλε μ' άκρίδες κι' άρουραίου.

Γεωργική πολιτική, που σώζει την πατρίδα,
και δέν β' άφρηση τρωατικό και ποτατικό κι' άκριδα.

'Όταν άκριδα λαίμαργη θλίπει τόν Κερκυρατο,
μά βλέπει και τόν Ράλλη μπρός ως είδος άρουρατο.

Και ξεφωνίζει σ'τη Βουλή της νυσταγμένης μούρης:
'σ'τους άρουραίου θάνατος και σ'τ' άγνη της άφουρης.

Φόλα, παιδιά, σ'τους ποτατικούς, που τρών με βουλμια,
να φύγουν από τους άγρους να πίνε σ'τά Ταμπάτα.

Ποτατικοί παλαιοί δευράτοι
μου χαλεύουν τό κρεβάτι,
και χιλιάδες λιμασμένοι
έλλοχευουν οι σκασιμένοι.

Συντρίψτε έλλοχευοντα φρικτών άκρίδων σμήνη,
και μόν'ο πληρεξούσιος Ακριδας να μας μείνη.

'Η παρατίησις του Στρατός συζητείται σ'τό φουσατό...
μήπως ήταν άτζιδέντε; μήπως ήταν και πενσάτο;

'Ανάληγος ο Στρατός άφίνει τό κοπάδι,
και μένουν κεχνητες κηθως τόν Χηνιάδη.

Και λέει για τό κακό φιλελεύθερα μαζα,
ότι κι' αυτό δέν είναι σάν τ'ά κοινά τ'ά καζα.

Μά μες σ'της 'Εβρουσίας
τάς νέας πεδιάδας
βόσκει σωτήη Μεσοσίας
χίνας και Χηνιάδας.

**'Ο ει'ρωμχος, έπισταμένους την κατάστασιν ιδών,
σ'της Πηγής της Ζωοδόχου μένει κάλιν την όδόν,
μόνο πήγε παραπάνω, αυξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει με άλλα σπήγια και μ' όρίζον' άνοικτό.**